

is csak nyolcvankét képviselő jelentkezett s így az elnök háromnegyed kettőkor újra fel-függesztette az ülést.

Két órákor még mindig nem volt határozatképes a Ház s így az elnök megállapította a holnapi ülés napirendjét s a Ház a Huszár Károly mentelmi ügyében való határozatot ekkorra halasztotta.

Az osztrák kormányválság.

— Bienerth miniszterelnök lemondott. —

(Bécsi tudósítónktól.) Jól informált helyről jelentik, hogy Bienerth báró miniszterelnök beadta a lemondásáról szóló kérvényét. A király hétfőn délután tudomásul vette Bienerth lemondását. Bécsben máris nagyban készülnek az új miniszterelnök fogadására. Most már egészen kétségtelen, hogy a választás eredménye nemcsak részleges, hanem teljes miniszteri válságot vont maga után, sőt ez a válság már be is fejeződött és Bienerth báró utódja már erősen dolgozik. A király már elfogadta Weisskirchner és Glombinszki lemondását is és a hivatalos lap keddi száma királyi kéziratot fog közölni, amelylyel Weisskirchnernek az első osztályú vaskoronarendet, Glombinszkinak pedig a titkos tanácsosi méltóságot adományozza. Együttal kinevezi a király Mataia Viktor dr osztályfőnököt kereskedelmi, Röhl Viktor osztályfőnököt pedig vasúti miniszterré.

Bienerth báró azzal az igyekezéssel, hogy állásában tartsa magát, kudarcot vallott. Bienerth két miniszterének elejtésével igyekezett önmagát megmenteni és most az a furcsa dolog történik, hogy a Wiener Zeitung most közli két társának bukását s már egy-két nap múlva közölni fogja a többi miniszter bukását is.

Bienerth csak azért, hogy azt a látszatot keltse, mintha még mindig ő volna a helyzet ura, még tegnap azt hirdette, hogy az ő tanácsára kettős akció van folyamatban, hogy ő maga a keresztény-szociálissal és a csehekkel tárgyal és hogy abban az esetben, ha nem tudna kedvező eredményt elérni, a király az ő tanácsára Gautsch bárót is megfogja hívni. Ma már nyilvánvaló, hogy ez a furfang nem felel meg a valóságnak. Bienerth báró már ama kihallgatás után, amelyben a királynak jelentést tett a választás eredményéről, mint bukott miniszter távozott s nyomban utána megtörtént Gautsch báró meghívása, aki gasteini kurájának megszakításával azonnal Bécsbe utazott s akit a király már szombaton közel két órai magánkihallgatáson fogadott.

Némi elégtételül szolgálhat talán Bienerthnek, hogy Ferenc Ferdinánd királyi herceg vasárnap délután négy órákor hosszabb kihallgatáson fogadta. Azt mondják, hogy Bienerth báró különös bizalmát élvezte a trónörökösnek, aki Triesztben is élénk sajnálatát fejezte ki, hogy a miniszterelnököt nem látja. Tudvalevő, hogy Bienerth bárót politikájában Gessmann vezette s az ő kedvéért követte el azt a végzetes hibát, hogy a képviselőházat fölőszlatta.

Említésre méltó még az is, hogy Liechtenstein herceg tegnap a keresztény-szocialista párt bizalmi embereinek gyűlésén azt mondta, hogy a párt nem akar minden áron opponálni, hanem egyelőre várakozó álláspontot fog elfoglalni. A keresztény-szocialisták szeretik Gautsch bárót s a csehek s a szocialisták is meglehetősen jó lábon vannak vele, az utóbbiak azért, mert ő volt az általános választójog megalkotója, a csehek pedig azért, mert Gautsch sokszor tett nekik szíveségeket.

A király tegnap egy órákor két óra hosszáig tartó kihallgatáson fogadta Gautsch bárót, aki már tegnap kezdte meg a tárgyalást a pártvezérekkel.

Lóverseny Szegeden.

Rossz pálya, kevés ló. —

(Saját tudósítónktól.) Bubánatunk fekete dresszébe öltözötten konstatáljuk, hogy vasárnap nem mi törtünk le a szegedi lóversenyen, hanem letört a verseny, a szépnak, csodálatosnak, hangulatosnak remélt, illúziókkal előre körülményékeztet, benapsugározott versengés. Hiszen nem lehet tagadni, sok mindent láttunk odakünn s ami a legkülönösebbnek látszik, de mégis igaz: lovat is. Eleven lovacskákat láttunk, amik futottak, minden órában kettőt-hármat, de mi még azon is csodálkozunk, hogy kettőt-hármat. Mert hiszen ma már minden ostoba állat a lehető legjobb pályára törekszik, a lovacska pedig intelligens, okos állat, nem csoda, ha irtózik a rossz, a lehetetlenül rossz pályától, aminő a tegnapi is volt. Hullámozó, mint a Balaton, amelynek tetején a halászegény tudvalevőleg szerelmet vall; ám ennek a pályának a hepehupás tetején könnyen mást vallhatott volna: kárt még az a pár ló is, amelyik futott, az a pár lovas is, aki futtatott. És száraz volt a pálya, száharául száraz, megöntözetlen és nyári hőség okozta ájulataból föl nem löcsolták volna a világ minden kincseért sem. Mindezt ne tessék megharagudni, hiszen nem okvetetlenkedésből mondjuk, hanem fájdalmas kénytelenségből, pro primo: mert így volt, pro secundo: mert a publikum, a jegyfizető és élvezetváró publikum keserű sóhajtásait szedjük vele bokrétába, pro tercia: mert mindez csak a Szegedi Gazdasági Egyesületnek árt, annak az egyesületnek, amely a lóversenyekkel éppen érdeklődést, támogatást, szeretetet akar nyerni.

Hiszen ugyanis olyan kevéske volt ez az érdeklődés, támogatás tegnap. Akik egy esztendővel ezelőtt künn jártunk a szegedi lóversenyen, csöndes szomorúsággal észleltük most a publikum megfogyatkozását, számának egyharmadára való apadását, s a tribünökön és egyebütt busuló üres helyeket. S az egész délutánnak az az egy igazán öröndetes jelensége volt, hogy együtt láttuk Szegednek csaknem minden szép asszonyát, leányát. Azonban ne vágjunk elébe a riportnak.

(Hangulatok kifeje.)

Mióta a Szegedi Gazdasági Egyesület piros plakátjai megjelentek az utcákon és a kávéházakban s a lóverseny elé harangoztak a lapok sportrovatában, lovacska futásának kedvelői igazán nagyvárosi álmokat láttunk úgy képzeletben. Nyolc versenyszám, némelyikre tizenegy sőt egyikre husz nevezés, jó lovak és mindezekon felül a totó izgalmi, esélyei, a szép asszonypublikum, az autóktól s gummikereküektől bulvárnak keresztelt Petőfi Sándor-sugárút, a toaettek és kalapok színskálái, — ah!... S mindezekből többrendbeli álmodozásból ennyi lett igaz:

Három óra körül az autók csakugyan föl-vonultak néhányan, a gummikerekük és konflisok elrohogtak, a zsufolásig megtelt vilamosok (apropó zsufolásig: miért nem mondják a lemaradókra való tekintettel úgy, hogy csufolásig?) kicsilingeztek. Látképes levelező-lapra kívánczozóan kék volt az ég Szeged fölött, hasonló stílusban ezüstöse a felhők, fülledt a nyári meleg s poétikus a csend. Azonban, amit odakünn a versenyter előtt látnunk megadatott, azt le kellene tagadnunk minden szegedi anzikokártyáról, ha már le nem tagadhattuk az arcunkról, ki nem tagadhattuk a bőrünk pórusaiból: akkora por-

tenger csapkodott az autók, a kocsik nyomán, hogy alig láthattuk tőle a versenyteret, alig mertünk lélegzetet venni és alig mernők elmondani, miket gondoltunk el a szegedi öntöző-szisztémáról. Egyebekben pedig egészen kedves kép, — hogy is mondják csak a régi novellairók? — tárult élénk a versenyter előtt: az egyik oldalon szigorú lovasrendőr hajszolta a pályába betévedt gyalogjövőket, a másik oldalon pedig békésen legelgetett egy csorda, az obligát gémeskut körül, amely erősen szimbolizálta a nagyvárosiaságot a föntebb leírt szaharával egyetemben. (Ez az egyetemben tökéletesen malícia nélkül érteneddig van a riport azokról a hangulatokról, Eddig van a riport azokról a hangulatokról, amelyek kifelé kísérték bennünket.

Fönn a páholyokban és a tribünön még kevesen vannak; lenn sétálgatnak a zöld gyöpon, amelyen jókora térséget enged a publikumnak a szigorú fakorlát és a versenybírósi emelvény. Balra a tribüntől a katonabanda muzsikál; jobbra a totalizátor helyisége, rajta a nemzetiszín lobogó: itt a haza nevében nyerne és vesztenek, mint általában az egész — közéletben. Parallel az uripublikummal színesedik az állóhely publikuma: a színesedést különösen a pirosnadrágos, pirossapkás huszárokra érte. Ugyan-csak huszárok nyargalásznak a pálya szélén, nehogy az ingyenpublikumból valaki túlságosan benyomuljon a rétfelől (parasztfiúk, gyerkőcök ennek a publikumnak ismert crème-je) s bajba kerüljön. Szemben a tribünnel a horizontba gyárkémények karsulnak, a zsinagóga palája szürkül és a városháza tornyán csapkodja a szél a lobogót, mely a város püspökvendégének, Glattfelder Gyula dr-nak a tiszteletére van ott negyvenyolc óráig.

Azonban ne tétovázzunk a horizonton, mert a nézőtér egyre népesedik és itt poétikusabb látvány van közvetlen közelünkben. Mindenesetre színes tintákkal kellene most írunk itt, mint Peladán, a rajongó és szomorudezsősön „enyhe lendületű” rímekben, mikor a hölgyvilágról számolunk be, csak hogy a színes tintánk és színes szavunk ugyanis megfeleltetik a rotációs kegyetlen nyomása alatt, azért csak egyszerűen névsort közlünk, lehetőleg teljes névsort s lírai hevületeinket riporteri fegyelmezettséggel elhallgatjuk.

Megjegyezzük azt is, — hisz állandó jelenség maradt — hogy az asszonyok és leányok kevés gyönyörűséget találtak az egész versenyben. Nem igen érdeklődtek s egyáltalán nem lázadtak az egyes futamok során, nem igen játszottak, vagy ha igen, unalomból, panaszkodtak a hőség és por miatt, mert a tribünök elején kinnal lehetett átsétálni. Semmi üdítő nem akadt, semmiben, pillanatra sem. És a férfiakat is olyan unalmasnak találták, mert azok is panaszkodtak — nem a hölgyekre, de a porra, a rossz pályára, a nagy hőségre, a kedvetlen lovakra, azokra is, amelyek nem indultak, azokra is, melyek lemaradtak. A férfiak között alig akadt olyan elszánt, aki a hölgyek mulattására gondolt volna.

A hölgyek toalettjében nem az igazi lóverseny-toalett dominált. Ez Szegeden természetes, mert olyan ritkán rendezhetnek lóversenyt, hogy külön toalettet rendelni nem érdemes, mert egy-egy verseny tönkre tesz legalább egy öltözet ruhát. A színekben sem a nyári színek vezettek, inkább a barna, a sötétes árnyalatok. Kalapokban a struccótollasok uralkodtak inkább a pályán.

Vidékről, a szomszédos városokból kevesen jöttek be a versenyre. Megpróbáltuk a névsort is összeállítani. Így:

Báró Gerliczy Ferencné s leánya dr. Lázár Györgyné, dr. Kelemen Béláné, özv. Holtzer Jakabné, Balogh Károlyné, Kray Istvánné, Kray-nővérek, dr. Nagy Aladárné, dr. Jedlicska Béláné s leánya, Holtzer Aladárné, Holtzer Tivadarné, Holtzer Emilné, Brauswetter Jánosné, Kugler Albertné, Pálffy Dánielné, dr. Szeless Józsefné, Rósa Lajosné, dr.